

γομαροφάγωμα τό, ἐνιαχ. γ'μαρουφάγουμα Στερελλ. (Ἀράχ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γομάρι καὶ φάγωμα.

Διαπληκτισμός, πάλη ὄνων ἐνθ' ἄν.: Σκουτουθῆκαν 'ς τοῦ γ'μαρουφάγουμα τὰ λ'σασμένα. Στερελλ. (Ἀράχ.) Μουρέ, τ' γ'μαρουφάγουμα 'κάναν! αὐτόθ. Συνών. γαιδο-ροφάγωμα, γομαροφάγι.

γομαροφάσολο τό, ἐνιαχ. γομαροφάσουλο "Ηπ. (Κω-στάν.) γομαρουφάσ'λου Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Κοζ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γομάρι καὶ φασόλι.

Τὸ φασόλι γίγαντας ἐνθ' ἄν. Συνών. γομαρί-σιο φασόλι, ἐλέφαντας, ἐφτακοίλι, φτα-κίδι.

γομαροφέρνω ἐνιαχ. γ'μαρουφέρον Στερελλ. (Ἰπάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομάρι καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Ὁμοιάζω πρὸς ὄνον ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀποῦ μπρουστά γ'μαρουφέρ' κι ἀποῦ πίσου παππαδουφέρ' (ἐκ παροιμιομ.)

γομαροφόρτι τό, "Ηπ. (Μαργαρ. κ.ά.) Μακεδ. γομα-ροφόρτ' "Ηπ. (Ἑλληνικ. Χουλιαρ.) γομαροφόρτι "Ηπ. (Αὐ-λότοπ. Μαργαρ. κ.ά.) γομαροφόρτ' "Ηπ. (Δωδών. Πλα-τανούσ. Πράμαντ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.) γ'μαρουφόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γομάρι καὶ φορτίο.

Φορτίον ὄνου ἐνθ' ἄν.: Εἶχε πάει 'ς τὰ Γιάγγινα νὰ που-λήσῃ ἓνα γομαροφόρτ' ξύλα "Ηπ. (Δωδών.) Διάκαμαν με δὐὸ γομαροφόρτια ξύλα "Ηπ. (Μαργαρ.) Συνών. γαι-δο-ρο-φο-όρτι, γαιδο-ρο-φο-όρτωμα.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γομαροφόρτ' "Ηπ.

γομαροφόρτωμα τό, ἐνιαχ. γομαροφόρτουμα "Ηπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γομάρι καὶ φόρτωμα.

Γομαροφόρτι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Εφίρ' ἓνα γου-μαροφόρτουμα ξύλα "Ηπ. (Ἀρτοπ.)

γομαροφορτώνω ἐνιαχ. γ'μαρουφορτώνον Στερελλ. (Αἰτωλ. Δομοκ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομάρι καὶ τοῦ ρ. φορτώω.

1) Φορτώνω εἰς ὑποζύγιον φορτίον κατάλληλον δι' ὄνον Στερελλ. (Δομοκ. κ.ά.): Τί τοῦ γ'μαρουφόρτουσις ἔτσ' τ' ἄλονγον; Δομοκ. 2) Μεταφ., ὑβρίζω χυδαίως Στερελλ. (Αἰ-τωλ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.): Μὴ γ'μαρουφόρτουσι σήμυρα 'ς τὰ καλὰ Αἰτωλ. Συνών. γαιδο-ρο-φο-ορ-τώ-ω.

γομαροφούσκι τό, "Ηπ. (Τσαμαντ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γομάρι καὶ φουσκί.

Κόπρος ὄνου. Συνών. γαιδο-ρο-βο-υνιά, γαι-δο-ρο-κα-βα-λλίνα, γαιδο-ρο-κά-βα-λλο, γαι-δο-ρο-κο-πριά, γαιδο-ρο-κό-προ, γαιδο-ρο-κού-ρελο, γαιδο-ρο-φού-σκι, γομαρο-βο-υνιά, γομαρο-κα-βα-λλίνα, γομαρο-κο-πριά, γομαρο-κού-ραδο, γομαρο-σκα-τίνα.

γομαροχαλεύω ἐνιαχ. γομαροχαλιεύω "Ηπ. (Ραδο-βύζ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γομάρι καὶ χαλεύω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. χαλιεύω.

Ἀναζητῶ χαμένον ὄνον ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Κάλλιον γομαροδίγι παρὰ γομαρουχάλιενι (ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τις προνοητικὸς διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ταλαιπωρίας) "Ηπ. (Ραδοβύζ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλ-λαγ. πολλαχ.

γομάρω ἡ, ἐνιαχ. γομάρου Θεσσ. (Γερακάρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γομάρι.

Ἡ ὄνος ἐνιαχ. β) Μεταφ. με σημ. ὑβριστ., ἡ ἀναίσθητος καὶ ἀγροῖκος γυνή Θεσσ. (Γερακάρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μα-κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκλ. Τρικοκκ. Τρι-φύλλ. κ.ά.)

γομαρwsύνη ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γομάρι.

Ἀναίσθησία, ἀγροικία ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγένεια, ἀ-πανθροπιά, ἀπρέπεια, ἀρκο-νδιά, γαιδο-ρο-ρι-2, γαιδο-ρο-ρί-2, γαιδο-ρο-σύνη, *γαι-δο-ρο-ότη, γομαρι-2, γομαρίλα 2, γο-ρο-ν-ιά, γυφτι-4, γυφτίλα 2, γυφτιλί-1, γύ-φτι-σμά, χωριατιά, ἀντίθ. εὐγένεια.

γομβύλι τό, Λεξ. Δημητρ. γομπίλ' Εὐβ. (Χαλκ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁ ἰχθὺς Κέφαλος ὁ κοινὸς (Mugil cephalus) τῆς οἰκογ. τῶν Κεφαλιδῶν (Mugilidae) ἐνθ' ἄν.

γόμι τό, Πελοπν. (Μεσσην.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖς. γόμοις.

Φορτίον τὸ ὁποῖον φορτώνεται εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ ὑποζυγίου, ἤτοι τὸ ἥμισυ φορτίον ἐνθ' ἄν.: Νὰ τὸ ἓνα γόμι, νὰ τσαί τ' ἄλλο γόμι Σκῦρ. Πβ. ἡ μι γόμι, με-σο-γό-μι, ἀ-πα-νω γόμι. Συνών. πλε-υ-ρό.

γομιάζω Καππ. (Σιλ.) γομιάζ-ζω Σύμ. γομιάζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γόμι.

1) Πληροῦμαι, γεμίζω Καππ. (Σιλ.) 2) Κυφορῶ, ἐπὶ ἰχθύων καὶ λοιπῶν φωτόκων ζώων. Σύμ.: Ἐγόμισαν τὰ ψάρια.

γομιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γομιάρ'ς Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γόμι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἐγχορίου κατασκευῆς τρίχινης σάκκος πρὸς μεταφορὰν δημητριακῶν ἐνθ' ἄν.: Γομιάρ'κα τσ'βάλια Σκῦρ.

γομίδι τό, ἐνιαχ. γομίδ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) γομίδ' Θάσ. Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Πολυνέρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβ.).

Ἐκ τοῦ οὖς. γόμοις καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδι.

1) Μικρὰ τεμάχια ὑφάσματος ἢ ἀκατεργάστου ἐρίου με-τὰ ὅποια γεμίζουν μαξιλάρια ἢ στρώματα Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. κ.ά.): Τὰ 'πλυνις τὰ γομίδια; Θάσ. Ἀπλώσετε τὰ γομίδια σας 'ς τὸν ἥλιο; Σαρεκκλ. Συνών. γεμίδι 1. β) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνυπόληπτος Θράκ. (Σα-ρεκκλ.): Εἶδεις δὰ γομίδ'; Ἀνθρωπος γομίδ'! Τὸ γομίδ' τ' μαχαλᾶ. 2) Τὰ τσιγαριστὰ ἐντόσθια τῶν σφαγίων μαγει-ρευμένα μετὰ λαχάνων ἀγρίων ἢ καὶ ἡμέρων Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Πολυνέρ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβ.) Συνών. γέμιση 1, γέμισμα 1β, γέμος 2, γέμωση 1, γόμοις 2β.

